

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๐/๒๕๕๐

สัญญาฝึกอบรมและดูงานต่างประเทศกำหนดให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการส่งลูกจ้างไปฝึกอบรมต่างประเทศ โดยกำหนดให้ลูกจ้างนำวิชาความรู้กลับมาใช้ในการทำงานให้เป็นประโยชน์แก่นายจ้าง มีลักษณะเป็นสัญญาต่างตอบแทน แม้ระยะเวลาที่ให้นายจ้างส่งลูกจ้างไปฝึกอบรมและดูงานโดยนายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายจะมีกำหนด ๒ สัปดาห์ แต่ระยะเวลาที่ให้ลูกจ้างกลับมาทำงานให้นายจ้างมีกำหนด ๓ ปี ก็ไม่ทำให้นายจ้างได้เปรียบลูกจ้าง สัญญาดังกล่าวยังให้สิทธิแก่ลูกจ้างไม่ต้องกลับมาทำงานให้นายจ้างโดยให้ลูกจ้างชดใช้ค่าใช้จ่ายทั้งหมดคืนนายจ้างเท่านั้น การคำนวณจำนวนค่าใช้จ่ายหรือค่าเสียหายที่ลูกจ้างจะต้องชดใช้กรณีลูกจ้างกลับมาทำงานไม่ครบ ๓ ปี โดยเอาค่าใช้จ่ายทั้งหมดมาหารด้วย ๓๖ เดือน แล้วคูณด้วยจำนวนเดือนที่ลูกจ้างทำงานยังไม่ครบก็สอดคล้องกับข้อตกลงที่ให้สิทธิลูกจ้างเลือกชดใช้ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมและดูงานทั้งหมดแทนการกลับมาทำงาน ก็ไม่ทำให้นักจ้างเสียเปรียบเช่นกัน จึงไม่ใช่ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม และไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน สัญญาดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้ไม่เป็นโมฆะ

จาก คำพิพากษาศาลฎีกาคดีแรงงานที่สำคัญ โดย ศาสตราจารย์เกษมสันต์ วิจารณ์